

Mgr Ewelina Twardoch-Raś

Tytuł rozprawy doktorskiej:

„Sztuka nowych mediów a dane biometryczne
w perspektywie filozofii post- i transhumanistycznej”

Słowa kluczowe: sztuka nowych mediów, dane biometryczne, posthumanizm, transhumanizm, teoria afektywności

Streszczenie:

Celem dysertacji doktorskiej jest wprowadzenie w obręb polskiego obszaru badawczego związanego z nowymi mediami refleksji nad sztuką nowych mediów wykorzystującą dane biometryczne oraz kategorii „biometrycznej sztuki nowych mediów”. W rozprawie zostały wyznaczone dwa główne zamierzenia badawcze. Pierwszy z nich to próba kategoryzacji i wstępnej charakterystyki praktyk artystycznych opartych na biometrii. Drugi zakłada analizę zebranego materiału badawczego w zaproponowanym w dysertacji, innowacyjnym ujęciu metodologicznym, łączącym refleksję medioznawczą, ukierunkowaną na perspektywę postantropocentryczną z założeniami filozofii post- oraz transhumanistycznej. Istotnym pytaniem badawczym stawianymi w obrębie określonych w ten sposób celów naukowych jest pytanie o medialną i materialną złożoność analizowanych działań artystycznych oraz o to, w jaki sposób działania artystyczne oparte na danych biometrycznych proponują rewizję spojrzenia na problematykę obrazu, cielesności, bytów nie-ludzkich oraz materialności, określając wielowymiarową ramę dla doświadczenia kondycji postludzkiej (Braidotti, 2014).

Swoje rozważania sytuuję w obszarze badań medioznawczych, odchodzących od perspektywy antropocentrycznej (Sarah Kember i Joanna Zylińska, Jussi Parrikk, etc). Metodologię i narzędzia badawcze wyznaczają też jednak w dysertacji tezy i koncepcje filozofii post- i transhumanistycznej, rozumianych jako konkretne, odmienne (Bakke, 2010) nurty badawcze – z wyodrębnieniem w obrębie samego posthumanizmu perspektywy posthumanizmu krytycznego (Cary Wolfe, Pramod K. Nayar, Rosi Braidotti i in.), szczególnie istotnej badawczo dla niniejszego tematu i stanowiącej podstawę dla innych nurtów, również przywoływanych w rozprawie (teoria afektów, nowy materializm, teorie biopolityki, koncepcje estetyki postantropocentrycznej – *zoe*-estetyki oraz somaestetyki, ontologia realizmu sprawczego Karen Barad – obszary komplementarne wobec prymarnych dla metodologii). W analizie wybranych prac opartych na biometrii łączę więc narzędzia z obszarów konkretnie ukierunkowanego medioznawstwa i filozofii. Obszar badawczy pracy wyznacza kilkadziesiąt projektów kilkunastu twórców (Jean-Gilles Décosterd i Philippe Rahm, Rafael Lozano-Hemmer, Diane Covert, Benedetta Bonichi, Salvatore Iaconesi, Wim Delvoeye, Laurie Frick i inni).

W dysertacji doktorskiej prezentuję również własną koncepcję estetyczną – „estetykę postafektywną”, która odnosi się do specyfiki przywoływanych projektów, a opiera się na wprowadzonej przeze mnie kategorii „aktorów wewnętrznielesnych”.

30.08.2017 Ewelina Twardoch-Raś